

Antologia poètica

Joan Navarro

Índex

Portal

Glossari d'acomiadament

Mussol a les ruïnes

Moira

Salvatge!

Huracà tornassolat de les planícies

Mentre arribes

Com un llamp

Oració vèdica

Allee der Kosmonauten

Valltorta

Portal

Escriure i reescriure el mateix poema tota una vida. Un sol i únic poema. Des que estàvem arrupits entre els budells de la nostra mare, no hem fet altra cosa que remugar el mateix discurs. Malgrat que canvie l'escenari i els objectes que hi són, des que l'home balbucejà allò que més tard esdevindria paraula, no hem fet res més que lamentar la nostra soledat de mortals llançats sobre la crosta d'aquest planeta. Mercenaris del llenguatge, hem omplert les sabanes de paraules, i els hem posat música. I l'hem taral.lejada en nits d'insomni i en dies de llum claríssima. I aquestes paraules ens han ajudat a construir-nos. Ens hem identificat amb elles, i ens hem fet paraula, subjecte de tot allò que s'esdevé... I de vegades això ens ha servit de consol, i ens ha portat l'alegria a l'ànima.

Fer i refer el secret que nia, com una llémena, als dobles del nostre cervell, de tant de temps ençà que ningú ja no ho recorda. Desxifrar els batecs inharmònics de la nostra vida. Buscar el camí amagat entre l'arbreda. La senda oculta entre les muntanyes de cimals nevats. La llum blanca adormida al fons del coval. *Reiten, reiten, reiten, durch den Tag, durch die Nacht, durch den Tag.* Hem cavalcat dia i nit com el corneta Christoph Rilke. Ens hem mirat a les aigües lluent dels rius buscant la veu d'aquell que ens parlava, perquè no sabíem que érem vetrílocs, que li havíem donat veu al llop i a la rabosa, al tro que esclata damunt la vall silenciosa, que nosaltres érem el llop, la rabosa i el tro. Hem sentit l'eco dels nostres pensaments i ens hem espantat. *¿On m'escoltares amb aquest fred...?* El ramat, escampat, pastura als prats de l'aurora, mentre parlo amb mi mateix, que és igual que parlar amb vosaltres, perquè vosaltres no seríeu si jo no fos. I us he furtat la paraula, *quan el genet de l'aire destraleja el camí*, i l'he feta meva. Un discurs bastard i mestís. *¿Que grans són els deserts i tot és un desert!* Per això, vaig escriure per a mi aquests poemes, aquest poema, per a vosaltres.

València, febrer de 1992

[Tria personal]

GLOSSARI D'ACOMIADAMENT

a Salvador Jàfer i Josep-Lluís Bonet

Ni llebre ni llop al pou de les estrelles
ara que m'emborrat xaran d'atzur.

Silenci.

Els corredors s'incendien de volianes
que s'esconillen per portaleres de fum.

(La xibeca es va menjar els ulls del meu cavall.)

Enmig del desert un espill de plata.

Qui

porta el mall em donarà aigua.

Sóc escorpí.

De mots em faré un amagatall de fang.
Llenceu ampolles tatuades de missatges, car
sóc l'amo de l'illa que enlaira llimella!

Brosses marines als teus llavis dient-me adéu.
adéu, llençols com fantasmes per les teulades,
adéu, qui em traurà les escates daurades dels ulls?

Albanells de vora tarda ens picaran les mans.

Pots de vidre per la fel, les dents són flama!

Vindran ventims d'encibellades urpes
per mossegar el bosc. Ventim d'ossos ratats
llepant les bruixes dels boscos.

Ventim al bosc.

Em sento escarit, perdut en nit de neula, i
atapeït de coralls clivello clams enllà del mar.

Pardals i peixos sobre la taula, per ulls
dues pedres.

Tot sol em menjo damunt les veles.

Amb focs de pi enllumeno les façanes
i signo creus a les pells dels arbres.
Adéu, em trenaré les mans a cops d'enyorança
i ompliré els pous de ferro, d'estrelles de metall.

Ja brunzen, ja brunzen les bruixes de l'alzinar,
porten tesa bandera damunt de cavalls!

Gargotejo núvols sobre l'arena amb espill
de plata.

Els morts ens parlen d'horabaixa
i volen arraps, cascavells per als clots.

Esventeu cendres de moixó a mitja boira!

Fulles d'albanells dintre les cambres, dintre
vidrioles de carn: el cap com una allau de plomes.

L'oriflama és una gavina que beca l'horitzó
quan els carrancs bramen damunt d'escumes
de porcellana, menjant ferro, xarxes
de vidre.

Els déus del mar no tenen ulls,
porten dalla virolada, fuet de l'ansia.

Lludrigons a les jàsseres de casa l'avi
roïnant sofre al dessobre dels damnats.

Qui són els damnats!

Al rocall neixen serps.

Porticons, obriu-vos a l'alba: sóc el damnat!

Qui porta el mall em donarà aigua.

Pel
desert cavalquen genets a mitja lluna.
Sóc

escorpí en rocall de serps.

El puny com un roc.

No em glaçareu el pit, òlibes de mar: les naus
de ferro tenen frontera!

[L'ou de la gallina fosca]

MUSSOL A LES RUÏNES

Em demanaràs tu, mort desadornat,

abandonar aquesta desesperada
passió d'èsser al món?

P.P. PASOLINI

I

I els jardins es van omplir de fulles, i les músiques morien als racons de les cambres desertes d'aquell palau que creixia enllà dels tres xiprers de la benaurança. Sentia la teva veu que em cridava quan la nit em queia al damunt com una forta pedregada, trencant les teules d'aquell dia.

Em convidaves a un estrany àpat. M'obries les mil portes del laberint secret. El meu cos em recremava l'ànima.

Amor, amor, no fugis. Cridòria de pistoles al corredor. Qui sou, qui sou? La lluna al mirall i el mirall cec. ¿Qui sou? Digueu-me, és aquest el camí del camí? La cambra que s'ensorra. Aquell canelobre, aquell canelobre que em sotja!

Els àngels bramant als balcons i els balcons que es desplomen. Déu, Déu, és aquest el camí? El silenci escolant-se per les gateres.

Em mirava als espills i no reconeixia la meva figura. Les copes encara amb les cendres. I els rellotges muts, muts. Parla, parla aixafa aquest cervell amb les rodes dels teu carruatge!

I ningú no arribava.

II

El sol cremant-se per damunt dels boscos.

Ganivets bruts de sang damunt la taula. El calze tombat i la tovalla plena de geografies. Cavalcada de genets per vora mar. El sol cremant-se dins del bosc.

I jo segrestat en aquesta cambra.

III

El teatre buit. Camps de falgueres sota la pluja. La lluna a l'escenari. Teníem els llavis humits de besar aquelles terres, aquells prats que els déus abandonaren a Bretanya. Cementiris de pirates vora el mar. Cambres plenes de pomes. Calvaris de pedra. Aquesta tristor.

Amic, amic, porta'm ara un falcat d'hortènsies.

IV

Solitud a les masmorres del meu cos. Jacints i roses, boira i setí als túnels que travessen la ciutat, mentre espero que arribes i no vens, i la nit s'estén com un riu criminal.

Tinc paüra. Et donaria l'escut i el broquer, la llança i la destrat si tan sols em diguessis:

- No temis, jo t'he de salvar.

V

Passo la nit desvetllat com un mussol a les ruïnes, reconeixent el temps que ja he viscut, els vols clandestins de les gavines ocupades en robar-li l'or a la fornal del dia.

Plorós, menjo cendra sota timbals de lluna

VI

Saps, per les nits burxo el cervell de ciutat i no et trobo, car no sé on vius, ni sé on mors cada vegada que els estels piquen la meva orba pell.

Saps, per les nits esdevinc pelegrí de tu.

VII

La ciutat és un esquelet de tenebra. El déus de la fosca han mudat els carrers per barrancs de baladres, i l'home que els creua sembla un vaixeller de barca pirata.

Quan cauré mort com cau un cos mort?

VIII

Sento com tibes l'arc i els teus ulls que m'espïen. Et cerco i no et trobo, oh calze, roca negra, arrap de la mar.

La nit cova el dia i romanc a l'aguait.

[*Bardissa de foc*]

MOIRA

Kehren die Kraniche wieder zur dir?

F. HÖLDERLIN

Gel al llavis. El foc se'n fuig del meu cos. La batalla està perduda i començo un discurs impossible: *La lluna es movia entre les columnes*. (Tenir la sensació de veure, i restar mut a l'altra banda dels sentits, mentre la lluna balla entre les columnes, i el carruatge, que fa el camí de creu, aixafa els bulbs dels gladiols que la pluja ha anat descobrint entre fang. És ara i és mai. Aquest discurs impossible. Parlar del que no és por parlar, malgrat el consell del filòsof de Viena enamorat de l'esquelet del llenguatge. És ara i és mai: Vosaltres no podeu veure el foc de la meva mirada. M'han ferit, m'han ferit. Tinc el pitram brut de sang. La lluna em crema la pell, crema la llum. El carruatge s'enduu el fustam del meu cos. Per què ploreu? Camino per les ombres i toco el fred amb les nafres dels meus llavis. Albiro el país dels planetes, l'enorme torre de les esferes, el càntic ancestral del vent quan creua el bosc, la destal que il·lumina, al si de la terra, les amples sales minerals. Veig a les aigües la imatge de la meva rèplica. Rodes de foc incendien la nit cremant les bigues que pengen dels cels, ànecs com cendres vives travessant l'espai que no coneix fronteres. On podria escondir el meu dolor, aquesta pena que em menja l'ànima, aquest desert, aquest desolat paisatge? A qui pertany aquesta veu? Qui, emboscant-se, m'ha dit: *Llença el teu pa a l'aigua, omple la terra de cavalls i després fuig, corre, amaga't a la pols?* Rodes de foc incendien la nit i cremen els cels. La mort s'estén sobre els llençols en acabar de fer l'amor: Entre dues negacions s'obre un buit de silenci. Oh, els meus ulls sota les potes dels cavalls, gladiols esclatant entre el fang de març i l'arc de la lluna que fereix els camps! Tornaran demà les gralles a omplir aquelles terres? Inútil i impossible discurs quan creus que la paraula et salvarà; has inventat la gramàtica i Déu, però els daus de l'atzar ens governen. A qui parles, si saps que el discurs no és la vida?)

[*La paüra dels cranics*]

SALVATGE!

L'onada és l'ànec salvatge.

Mireia Mur

*wo haust im Winter mein Fuchs?
wo schläft meine Schlange?*

Paul Klee

I

Ara pugem tots la muntanya. Els caps del vent es rebenten al velam mentre la lluna s'encela i la carrasca s'aflama, i baixen les esferes, la còrpora de l'ànec salvatge que voreja els boscos minerals. La Senyora deixarà lliure la serp. Ginebra en la gola. El foc de l'ama li crema a la butxaca. *En la frontera d'Exizen em vaig embarcar per visitar la cala de Yoshizaki i veure els pins de Shiogoshi.* No, no és un somni. Una altra copa, cambrer! Les dàlies ja no creixien al jardí entre la llaca i la gallinassa. Les veles esgarrades damunt la coberta. L'amor als miralls com un estel fosc. Vine, vine, vine. La teva pell no és de sal.

Senyora dels lliiris, sota els tendals, enmig de la plana, el meu cavall és mor de set. He llençat lluny la cullera. *Total, la pasma té la meva cullera i el meu comptagotes, i sé que estan a punt de sintonitzar la meva freqüència guiats per un espieta cec que anomenen Willy el Disc.* Aquests braços d'arena, Senyora; aquest llepó sec. I vindrà la llum. El cavaller caurà del cavall.

No és temps de claredat i la claredat arriba. M'agraden les teves anques senyorejant entre els arbres, llepar-te la fondalada, Senyora i Senyor del vesc, parany de l'esmerla, tramuntana de la meva espinada i de la meva cabellera. El clar parèntesi dins la sabana. La calç que bull enmig de la mar. El far d'Alexandria!

I estic content, i ric, i riu. Rebeso el teu cos. Li poso límits i planto una llimera a la terra de la cendra. Enforno el desig. Me'n fujo amb el teu suc dins la pell d'una carabassa, romeu del teu mapa, a les altes terrades; però no puc dormir, i güello com una rata:

Vine i menja'm el coll,
arriba i grata'm l'esquena,
estén la fúria i esbardella les pedres que ens
concreten;
no romancegis i arriba, Gemà i Gemana, Filla meva!

Tot fa olor de sega. De fenc. Dies de pau per a la nostra ànima que ha oblidat les hores a l'altra riba. Els gavinots es miren contents a la bassa del molí. Aquesta terra, aquesta terra. Temps dins l'esfera.

Desentendre's del cos. Amollar el bestiar a l'erola. Fugir-se'n amb els núvols raptat pel vent de l'alta muntanya. És temps de daretat i la daretat no arriba. El llamp cova a les esplugues. Els pals del vaixell suren per les aigües. L'ànec salvatge al cor del velam. L'alimara seca. L'alimara cega.

Dies vindran de dolça pluja que amari aquest sequeral i faci créixer el lliu i la dàlia endomiscats en aquell angle de l'hort. Novembre al teulat. Dolços ben parats damunt la taula. L'animeta dins un tassó d'oli.

Mariners enfollits ens banyem a les aigües que la Creu del Sud, vigilada pel Centaure i la Mosca, il·lumina; mentre el Sac de Carbó es mor al rebost del cel. En altres terres un home rascla criadilles fora vila, i una sargantana es beu tot el sol de la contrada.

I sóc feliç, i som feliços. Alcem els braços i lloem l'home que arriba muntat en un ruc. Rei i Reina al tauler dels escacs. Bol de plata.

Cansats el son ens arriba als peus d'una alzina.

II

I la vida és bella, sí; i els cucs llauren la pols marina de la terra quan la llum s'ofega a la pàtria de l'arrel. *No he comès un crim contra l'Estat*; tan sols llegeixo els signes del malefici. Hem esdevingut bèsties tot creant la paraula,

hem esdevingut objectes d'un desert de llunes, tatuatges sense pell.

Rainer, Rainer, per on vagareja el teu cos?

Ens han mort en vida i ens han donat el significat de les cendres, el fil del laberint de les entranyes. Millor hauria estat de tenir el cervell ple de gel, i no saber què som. Quin déu ens ha permès de mirar els ulls de la llum, la saba dels ocells?

Ara alço el meu cant entre els rovells dels poals i l'aviram borratxo de les torres, enllà de les terrasses que tenen el color dels estels, enllà d'aquell temps de corones penjades a les portes. Vora les sèquies han crescut els grejols, i rauca la granota entre l'aigua i el llepó. Les estàtues dels jardins ja no em parlen.

Viure és viure la memòria, vendre les estacions de l'any al millor postor; fugir amb el guany a altres terres, comprar el silenci de qui sols coneix el silenci. Fa fred, gemà. Aquesta terra humida mulla l'escorça de les places, sembla de verdet les esferes dels àngels, els murs de la ciutat i les torres.

També tu has estimat allò que no podia estimar-se. Com omplir sinó el buit d'aquestes estances corporals? Com omplir sinó el buit d'aquest escenari de la nostra ànima? Quan arriba l'amor és quan més se sent la soledat.

El perill del viatge no és el viatge, sinó la tornada, el temor de regressar enlloc, d'acabar com el cos d'un cadàver a les planures abissals, en una mar tota nevada.

A la Dama de l'Esmerla acompanyaven lleons i cavalls. Ella llençaria adesiara els daus de l'atzar sobre el verd tapet dels amples boscos del teu país. La Roda de Fortuna rodant pels camps siderals. El fem cremant-se al defora.

Quin desig, déu, de dissoldre's! Però també nosaltres tenim eixa tendresa salvatge per les coses, amants com som de les mirades, dels ulls avesats a les selves, guaites que controlen des de les altes talaies la serp mig vegetal del riu i els raigs que s'hi enfonsen.

Ella, reina de la gelada lluna, Senyora dels ulls de foc, habitant d'un cos sense temps, abillada de finíssimes teles, ens volia portar consol, llibertar l'ànima de les espines de la passió, sembrar el camp de la raó d'anemones silvestres, cometes de l'alba.

Els camells travessen les amples planures del desert. La lluna es passeja pels camps del sol i recorre camins que no existeixen. Què trobaran en arribar els viatgers d'aquesta caravana? El desert és un espai sense fronteres.

Les gavines planegen per damunt dels camps d'arròs. Tot és un mar de calma. El sol es menja entre les canyes. L'amor es passeja en barca i porta l'amor, la llum.

Qui mana de la llum, no mana de la llum. Aquell que estima és objecte d'odi; que és el mateix que estimar a palpentes a les butaques del pati d'un cinema. I és clar que si l'amor ens mou, és ell qui no ens mou. I així és com tot funciona, com bomeja l'engranatge de la terra, i de qui l'habita.

La nit s'obria com una magrana.

III

Immenses boles de gel rodegen el sol, esclaves del cercle perfecte que el presoner ha copsat en sortir de la cambra materna, la lluna de gel del nostre origen. Oh, capbussar-se a la foradada on brilla l'espasa de plata!

Hipàtia, Hipàtia, entre les bigues ardents, els algeps i els marbres: els cavalls se te'n fugen pels cels del camp; els bàrbars mai no coneixeran els secrets de la nit, guaitaran la foscor i sols veuran foscor: una pedra negra damunt els seus ulls: han socarrat tots els itineraris.

Com trobaré ara, Senyora, el viarany que és, si han esdevingut opacs tots els objectes? Com podré parlar del camí, si aquest no és? I la porta, on és troba? Digueu-me on, a l'hivern, viuen el llop i la serp. Els bancals de la memòria qui me'ls ha empedregat? Qui em deslliurará d'aquesta boirina malaltissa de pantà?

Salvatge amor que arribes i sembres de sal els camps de la contrada, incendies tots els cels, enfoneses la barca i l'illa, esborres dels mapes les mars, les muntanyes i tots els senderons que els tatuen: d'on véns?

Beu d'aquest licor que dóna vida!

Els rossins, a galop, corren lliures per la clotada!

Menja d'aquest pa que esdevindrà carn teva!

Els meus braços no poden abastar tot aquest amor.

He aixafat amb els ulls tancats una serp, mossegat la poma silvestre; he allargat el braç i has allargat el braç. Senyora, també tu has conegut l'amor entre els cedres, la pluja i la nit, i has plorat d'alegria entre els llençols; deixa de llençar els daus sobre la nostra pell, oblida el joc a què l'atzar et condemna, perd-te entre la flaire dels rosers, i beu els líquids d'aquesta llarga nit.

Germana meva, qui apagarà aquesta set nostra? No oblidem que el lleó vigila entre maleses, estén el llaç i espera. La fletxa fa temps que l'arc tibat la va llençar i cerca el cos que la desitja. El nostre cos que es rebolca en un llit de fem i d'esperma, d'or i de saliva: perquè la vida més neta sorgeix de la immundícia.

Sembla que hi ha coses que depenen de nosaltres. Però, qui mana del desig? Qui és el senyor de la força dels ràpids i dels salts? Qui de la fúria de les flames al moll dels matolls? Qui de l'or de les garrigues? Som nosaltres, o és l'Altre que habita en nosaltres?

Animals assetjats, els interrogants ens fan de corona; monarques d'Enlloc, el nostre territori és el nostre cos; el nostre temps l'aigua muda dels aljubs, de les coves de vidre, l'arena pentinada dels deserts, l'esquelet del búfal, les rodes mortes vora els caminals de les sabanes.

Diuen que de l'amor no s'obté coneixement, que el poema és un discurs que tot ho mistifica, que no cal llegir les cendres; que allò que és habita en nosaltres i davant de nosaltres. Si la llum és tan clara, per què són cecs els nostres ulls? Nosaltres som la vida i la mort, i ens hem donat el temps de l'alegria; ens curem les nafres i llavem amb aigua sagrada els pecats que no hem comès. Inventem la llum de la llum, les pedres de foc, en aquest espai de llarga fosca. Si aquesta mor, és l'altra la que mor. Així, ens disposem per als bells dies que les hores insinuen.

Amiga i amic, la terra fa festa i el bosc crida de joia entre els arbres. Ella porta una cinta blava entre les mans, i els estels esbullen els seus cabells; ella ens durà al turó i veurem les terres de Cam a la guàrdia de l'alba.

IV

La nostra sang circula lentament per les venes. La sang com llum secreta de les plantes ens encercla, com un planeta volta pels laberints d'un territori anomenat cos. Podríem dir que som la sang, i no ho som; xicranda florida de juny als jardins arruïnats del temps.

El calze, la serp i el ginebre damunt la roca; aquella fotografia dels anys escolars i la mirada podrida del vigilant de la tropa, sota els pòrtics. Sempre algú a l'aguait. No en tenim prou amb els astres? Darrere els cortinatges la llampada de l'ull, la veu profunda de les aigües que poden.

El fum surt pels canons de les pistoles. Cossos de boca oberta per les escales. Lleons fugits de les gàbies. Les copes enverinades. La pau torna als semblants dels humils vigilants.

Comença el temps. L'home se sap salvatge. Mata polls i aixafa llémenes que nien als cabells calents. Aquest discurs d'orat a punta de dia. Diàleg amb imatges tangibles, saboroses, materials. Som un munt de matèria, un eixam de mosques a la fi del microscopi. Dies al rellotge de la lluna.

L'home salvatge per no morir-se inventà la paraula. Per no restar sol imaginà l'altre, l'arbre, el cérvol, les aigües del cel i del riu. Aquesta llum és la llum de la memòria, freda i planetària; i la gramàtica no ens pot confortar. Desconfieu, doncs, de qui ens encalça, malalt de ràbia, per les sendes dels misteris de l'alba.

El roser compta els pètals de les seves roses. El sacerdot matant el boc llença el ganivet a les flames. El bol ple de sabonera damunt el marbre. Rituals de la por per a la tribu. Llet i mantega.

La mentida com a veritat necessària. Creure en l'esperança per poder esperar. Idear una altra vida, en un espai limitat, per uns pocs, per uns porcs avesats a rebotcar-se entre pixum i immundícies. Cossos purs i ànimes pures: la mirada podrida del vigilant de la tropa, els jocs de mans sota les sotanes. Fill meu, fill meu, dorm al meu braç.

Condemnats a tenir fe errem per la pell de la terra,
pugem eternament la muntanyeta carregats amb la fusta, i
els savis lladres ens escupen, tot rient-se'n. El capellà s'ha
rentat les mans amb aigua neta.

València, juny de 1982-1987

[*Tria personal*]

Huracà tornassolat de les planícies

Existo-me freqüentement.
Eduardo Sterzi

a Josep Iborra

Som l'espill on es mira l'arbre, i som l'arbre, escorça
de planetes llunyans. Som la veu, i som l'eco, el cràter que
ha oblidat el sabor de la lava. Som la lava. Els rius
subterranis. El vol erràtic del falcó. El reclam sedós del
caçador d'estels. Som el somni. El tigre que ens empaita
dintre el canyar. Els llavis que ens besen. El rastre de les
ungles sobre la pell. El crit ofegat. La mirada perduda dins
els plecs del cervell. El suc apegalós entre les mans.
L'abandó del cos. El cos. Un ram de pluja. Un clap de cel.

Som la matèria i l'esperit que crea la matèria. El fem i
les maduixes. El llepó i l'aigua clara. Les esferes opaques.
Amb una ullada alcem un paisatge, i som el paisatge i l'ull
tancat que el mira. Les selves mullades. Les vastes tenasses.
Els esborralls lluminosos de Cy Twombly. El cuc que sojor-
na en la poma i esdevé carn de poma, pinyol de préssec, cor
de saltamartí, huracà tornassolat de les planícies.

[Magrana]

Mentre arribes

Meiner Mutter Herz ward wund von Blei
Paul Celan

Una tempesta de vent baleja l'estepa. L'os d'oliva somia fer-se olivera. Un cometa perd el foc de la seua cabellera. Un entomòleg pensa que aviat serà una eruga. L'eternitat retopa al fons de l'espluga humida. Una sargantana abandona la seua ombra damunt la plana. La saba insomne roda pels laberints vegetals. Una abella es beu el sol d'una pruna. Ara es fa fosc i és fosc. Un cabirol veu als ulls del caçador la vida del caçador. Els arquetips bequen feliços a un angle del paradís. Ara apunta el dia i és de dia.

Els gels s'evaporen a Plutó. La civada oneja a la plana baixa. El temps remunta el cercle infinit, peix de la llum, cendra de cràter. Un viatger sent nostàlgia pels antics paisatges. El riu refà el riu, i el lleopard el lleopard. Una llampada s'escorre al llarg de l'horitzó. Els líquens creixen pausadament a les serralades. Per què crema aquella ciutat? Una mina esclata en un camp de batalla. Mentre arribes.

[Magrana]

Com un llamp

Com un llamp. A Berlín vaig plorar contemplant una pintura de Mark Rothko, transportat pel color, dins de la soledat del color.

Un dos de gener vam veure les cúpules de Venècia totes nevades. Ara ets farina de diamant en algun lloc del planeta.

Els daus giravoltaven pels camps de l'aire, rovell de la llum.

Com un llamp. Dins la terra fresca havien sembrat la llavor.
Desembre d'aram i gingebre. Talismà de les hores felices.
Dins del si de la
terra el pinyol irisat de la llum.

I les nafres de Joseph Beuys.

Mostra la teua ferida.

Tres vasos de
bronze. Bomba de mel. Tomba de llebre. Telèfon de terra.
Les teues cendres navegant cap a la badia.

A Gran Sol els bous llauren els deserts de l'aigua.

Que tornes sa i
estalvi.

T'esperen els bedolls del boscos, el plugim de l'alba, les pàl·lides
vinyes,

pedres que brillen als rius sense fons, vegetals maragdes.

Som i no
som. Plenitud i absència. Collar de llum d'una estrella ja morta.

Memòria del
temps a venir.

I també les ànimes s'evaporen de les aigües.

I tornen al foc, exhalació ardent.

Com un llamp. Aquell capbussó a les aigües marines. Navegant sense
nau. Cervell al ras. Adéu? I te'n vas anar amb els pol·lens de l'aire sense
poder dir-me adéu. Per a sempre. I em van pujar des del ventre de l'aigua,
mariners de la lleva, a la terra dels homes.

I no vaig poder, pare, dir-te adéu, i
te'n vas anar dins la barca de cedre fins als límits del temps.

Navegues

perquè has de navegar.

Intenta navegar, intenta

navegar.

A Santa Maria della Vita bramaven desconsolades les terracotes.
Bologna, polpa de boira, alegria del muguet a les andanes d'abril.

Via Santo
Stefano, via Solferino, via Saragozza, via dell'Unione.

I creixies,

i covaves al cor l'alquímia dels colors,

el secret de les formes,

l'enyor de l'amor que encara no havia arribat:

llum que prové de la llum.

Ecbàtana,

la de les set muralles pintades

amb els set colors dels planetes,
orgull de Pèrsia.

Suger triturava safirs per fer blau de vitralls.
Cromàtica esfera de Klee:

Ulls enlluernats pels colors.

A l'hort, les llimeres s'embeuen la claror del migdia.

La terra fecunda. Les fosques torberes. Les pedres precioses. Els
astres lluent al fons de la balma.

I si em parla, li parle.
I si em somriu, li somric.

No havia posat ell encara una pedra blanca al camí.

Un riu de barcasses repassa la plana en clarejar el dia.

I el febrer metàl·lic arribà com un llamp.

On sesteja l'or dels raïms?

Com un llamp. Vendaval que arrabassa el senderi i escabella els
sentits. Sense treva. Com un llamp fulminant.

I el sud diu: tinc un amor al nord i un sol en un cove.
I el nord diu: tinc un amor al sud i una nit estelada.

I si el teu nom fóra riu?
I si el meu nom fóra delta?

Què farem fins a boca de fosc?

El temps que no és temps. Les hores que fugen. Enyor de l'enyor.
Què farem fins a boca de llum? Orfe de tu sense ser tu el meu pare. Vi
daurat que madura a la vinya. Recer del meu cos. Tranquil·la badia. Enèrgic
sotrac.

Els tàlvegs coberts per boires terreres.

I els colors creixien i s'obrien les formes.

Els blaus d'arxipèlags. Els rojos ferits. L'alè que s'escapa. Els blancs
d'harmonia. La neu de la cendra.

El dolor abissal per la completa ruïna.

Fosca és l'esclera.

Pareu tots els rellotges, desconnecteu tots els telèfons.

On
ets ara amic? Viatges per l'Àsia? T'has perdut per l'Índia? Sojornes feliç al

cor d'una duna? Ets espora fecunda de líquens d'Islàndia? Enorme l'urpada.
Les mars flamejants. El groc dels dacsars.

Els camps sense límits davant dels
seus ulls, ja sense nom a la riba del Neckar. El núvol de foc que rebentat ara
plora.

El temps dels sarments.

Mercuri vivent. Horitzó de plata.

Arribat el moment, et ruixaré amb llet blanca,
i llençaré herba verda

a la lluna que ens mira:

els auguris, llavors, ens seran favorables.

Com un llamp has entrat en la meua vida. Com un llamp.

a Pere

[*Magrana*]

Oració vèdica

de l'irreal, conduïx-me al real
abhyāroha-mantra

a Vicent Orovay, in memoriam

Deixa que el cos creme. Aviat les aigües se l'enduran
on l'ésser arrela, creix i es multiplica. Sense forma, el meu
cant té la forma de tots els cants, el cos de tots els cossos:
abella que sojorna a la medul·la diàfana de totes les paraules.

[*Magrana*]

Allee der Kosmonauten

DAMIEL: *Grün! Und das oben, über dem Auge?*
Wim Wenders i Peter Handke

a Vicent Andrés Estellés

1

Aterrava a una illa que no era una illa. Era abril i el vent acaronava les terrasses dels edificis i les banderes, agrava l'esplanada deserta de l'Altes Museum. El sol es podria lentament enllà de Marx-Engels-Forum. Un cert Rainer, a l'Insulaner-Berg, obria la cúpula de l'observatori i feia aparèixer les brases lletoses del cel. ¿Quina hora serà a la lluna? Una llanxa vigilava la frontera de l'aigua. La teua mirada resplendia serena entre els arbres del Tiergarten.

2

Una serp blanca i multicolor. O si voleu, una serp enroscada multicolor i blanca. L'Spree corre desficiós sota els ponts. Sóc jo i sóc Daniel. El nostre cos tirat a terra al peu del mur del carrer de Waldemar. El sabor de la sang. El color groc, blavenc, lila, ¿taronja o ocre?, ocre, verd, blau... He vist el teu cos quan em mirava als vidres dels aparadors d'Oranienstraße.

[Magrana]

Valltorta

D'après el Läufer Valltorta, 1934, de Willi Baumeister

El so estrident de les cigales quan el sol s'estimba dins del barranc. L'arquer tiba l'arc i llença les fletxes contra la còrpora del boc. Les cérvoles fugen, cauen ferides. Hi ha un cadàver cobert amb una manta a la cuneta de l'autopista. El brum de les abelles vora el rusc. L'udol de les ambulàncies. El nèctar amarg de les flors que pengen de les roques. L'alè s'esmuny entre les espines de l'arç: aviat arribarà on el nores hi és. Sobre l'asfalt el senyal d'unes rodes socarrades que s'aboquen a l'abisme. Un cos inert entre els ullastres. Un cervatell roig, a la carrera, contempla l'escena des de la paret de la cova. La llum rebenta damunt del sac de plata. Un cel ple de sagetes. Les petjades de l'escapada. La remor sorda dels automòbils. Sota les pedres batega un riu subterrani. Tolls de vidre. On són els vells alzinars? Els caçadors arrossegueu els cossos dels cèrvids i obrin noves sendes entre l'espígol i la gatosa, el garric i la farigola, entre el baladre i el marfull. L'ambulància s'enduu les despulles al magatzem gelat. Els guerrers dansen aturats a la pell de la roca. Al vespre un bou de foc recorre la rambla i un duc brama amb veu profunda la soledat dels cingles.

[Magrana]